Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►B

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 265/2010

af 25. marts 2010

om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold

(EUT L 85 af 31.3.2010, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►M1	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016	L 77	1	23.3.2016

▼B

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 265/2010

af 25. marts 2010

om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen og forordning (EF) nr. 562/2006, hvad angår bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra b) og c), og artikel 79, stk. 2, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([1]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser ([2]) (Schengenkonventionen) fastsætter regler for visa til længerevarende ophold, der giver indehavere heraf mulighed for at rejse gennem medlemsstaternes område. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) ([3]) fastsætter indrejsebetingelser for tredjelandsstatsborgere. For at lette den frie bevægelighed for tredjelandsstatsborgere, der er indehavere af nationale visa til længerevarende ophold i medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne (Schengenområdet), bør der træffes yderligere foranstaltninger.

(2) Medlemsstaterne bør erstatte visa til længerevarende ophold med opholdstilladelser tids nok efter, at tredjelandsstatsborgere, der lovligt opholder sig på grundlag af et visum til længerevarende ophold, er indrejst på deres område, for at disse tredjelandsstatsborgere kan rejse til andre medlemsstater under deres ophold eller rejse gennem andre medlemsstaters områder, når de vender tilbage til deres hjemland. Stadig flere medlemsstater erstatter imidlertid ikke visa til længerevarende ophold med opholdstilladelser eller gør det kun med væsentlig forsinkelse efter, at tredjelandsstatsborgere er indrejst på deres område. Denne retlige situation og situationen i praksis har væsentlige negative følger for den frie bevægelighed inden for Schengenområdet for tredjelandsstatsborgere, der lovligt opholder sig i en medlemsstat på grundlag af et visum til længerevarende ophold.

(3) For at løse de problemer, som tredjelandsstatsborgere, der opholder sig i en medlemsstat på grundlag af et visum til længerevarende ophold, støder på, bør denne forordning udvide

([1]) Europa-Parlamentets holdning af 9.3.2010 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 22.3.2010.
([2]) EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.
([3]) EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1.

▼B

principippet om ækvivalens mellem opholdstilladelser og visa til kortvarige ophold udstedt af medlemsstater, der fuldt ud har gennemført Schengenreglerne, til også at omfatte visa til længerevarende ophold. Som følge heraf bør et visum til længerevarende ophold have samme virkninger som en opholdstilladelse, hvad angår indehaverens frie bevægelighed inden for Schengenområdet.

(4) En tredjelandsstatsborger med et visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en medlemsstat, bør derfor kunne rejse til de andre medlemsstater i tre måneder inden for en seksmånedersperiode på samme betingelser som indehavere af en opholdstilladelse. Denne forordning berører ikke reglerne vedrørende betingelserne for udstedelse af visa til længerevarende ophold.

(5) På linje med medlemsstaternes nuværende praksis fastsætter denne forordning en forpligtelse for medlemsstaterne til at udstede visa til længerevarende ophold i overensstemmelse med den ensartede udformning af visa, der er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 ([1]).

(6) Reglerne om konsultation af Schengeninformationssystemet og af andre medlemsstater i tilfælde af en indberetning, når en ansøgning om opholdstilladelse behandles, bør også gælde ved behandling af ansøgninger om visum til længerevarende ophold. Den frie bevægelighed for en indehaver af et visum til længerevarende ophold i de andre medlemsstater bør derfor ikke udgøre en yderligere sikkerhedsrisiko for medlemsstaterne.

(7) Schengenkonventionen og forordning (EF) nr. 562/2006 bør ændres i overensstemmelse hermed.

(8) Denne forordning har ikke til formål at afholde medlemsstaterne fra at udstede opholdstilladelser, og den bør ikke påvirke medlemsstaternes forpligtelse til at udstede opholdstilladelser til bestemte kategorier af tredjelandsstatsborger, som er fastsat i andre EU-instrumenter, særlig direktiv 2005/71/EF ([2]), direktiv 2004/114/EF ([3]), direktiv 2004/38/EF ([4]), direktiv 2003/109/EF ([5]) og direktiv 2003/86/EF ([6]).

(9) I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold ([7]) bør tredjelandsstatsborgere, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, og som er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller anden tilladelse,

([1]) EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1.
([2]) Rådets direktiv 2005/71/EF af 12. oktober 2005 om en særlig indrejseprocedure for tredjelandsstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning (EUT L 289 af 3.11.2005, s. 15).
([3]) Rådets direktiv 2004/114/EF af 13. december 2004 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste (EUT L 375 af 23.12.2004, s. 12).
([4]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77, berigtiget udgave i EUT L 229 af 29.6.2004, s. 35).
([5]) Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).
([6]) Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12).
([7]) EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98.

▼B

som giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat, som f.eks. et visum til længerevarende ophold, anmodes om straks at begive sig til denne anden medlemsstats område.

(10) Målet for denne forordning, nemlig indførelse af regler for fri bevægelighed for personer med visum til længerevarende ophold, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan på grund af dens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(11) Denne forordning respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der anerkendes i navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Den bør anvendes i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser vedrørende international beskyttelse og non-refoulement.

(12) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([1]), der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til nævnte aftale ([2]).

(13) For så vidt angår Schweiz, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([3]), der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF ([4]).

(14) For så vidt angår Liechtenstein, udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen undertegnet mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B og C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/261/EF ([5]).

(15) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager

([1]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.
([2]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.
([3]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.
([4]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1.
([5]) EUT L 83 af 26.3.2008, s. 3.

▼B

Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.

(16) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne ([1]). Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(17) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne ([2]). Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(18) For så vidt angår Cypern udgør denne forordning en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003.

(19) Denne forordning udgør en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I Schengenkonventionen foretages følgende ændringer:

1) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

1. Visa til ophold af mere end tre måneders varighed (»visum til længerevarende ophold«) er nationale visa, som den enkelte medlemsstat udsteder ifølge sin egen lovgivning eller EU-retten. Sådanne visa udstedes i overensstemmelse med den ensartede udformning af visa, der er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 (*), med en overskrift, der specificerer visumtypen ved hjælp af bogstavet »D«. De udfyldes i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i bilag VII til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (**).

([1]) EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.
([2]) EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

▼B

2. Visa til længerevarende ophold har en gyldighedsperiode på højst et år. Hvis en medlemsstat tillader en udlænding at opholde sig i den pågældende medlemsstat i over et år, udskiftes visummet til længerevarende ophold inden udløbet af dets gyldighedsperiode med en opholdstilladelse.

_____

(*) EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1.
(**) EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1.«.

2) I artikel 21 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Udlændinge, der er indehavere af en gyldig opholdstilladelse udstedt af en af medlemsstaterne samt et gyldigt rejsedokument, kan frit færdes på de øvrige medlemsstaters område i højst tre måneder inden for en seksmånedersperiode, for så vidt de opfylder indrejsebetingelserne i artikel 5, stk. 1, litra a), c) og e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (*) og ikke er opført på den pågældende medlemsstats nationale liste over indberetninger.

_____

(*) EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1.«

b) der indsættes følgende stykke efter stk. 2:

»2a. Retten til fri bevægelighed, der er fastsat i stk. 1, finder også anvendelse på udlændinge, der er indehavere af et visum til længerevarende ophold, der er udstedt af en af medlemsstaterne, jf. artikel 18.«.

3) I artikel 25 foretages følgende ændringer:

a) stk. 1 affattes således:

»1. Når en medlemsstat påtænker at udstede en opholdstilladelse, foretager den systematisk en søgning i Schengeninformationssystemet. Når en medlemsstat påtænker at udstede en opholdstilladelse til en udlænding, der er indberettet som uønsket, skal den først konsultere den indberettende medlemsstat og tage hensyn til dennes interesser; der vil kun kunne udstedes opholdstilladelse af tungtvejende grunde, navnlig af humanitær karakter eller som følge af internationale forpligtelser.

Udstedes der en opholdstilladelse, skal den indberettende medlemsstat trække indberetningen tilbage, men kan placere den pågældende udlænding på sin nationale liste over indberetninger.«

b) der indsættes følgende stykke efter stk. 1:

»1a. Inden en udlænding indberettes som uønsket, jf. artikel 96, kontrollerer medlemsstaterne deres nationale registre over udstedte visa til længerevarende ophold eller opholdstilladelser.«

▼B

c) der tilføjes følgende stykke:

»3. Stk. 1 og 2 finder også anvendelse på visa til længerevarende ophold.«.

▼M1

———————

▼B

Artikel 3

Denne forordning påvirker ikke medlemsstaternes forpligtelse til at udstede opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere som fastsat ved andre EU-instrumenter.

Artikel 4

Kommissionen og medlemsstaterne informerer de berørte tredjelandsstatsborgere fuldt ud og nøjagtigt om denne forordning.

Artikel 5

Senest den 5. april 2012 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning. Hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages rapporten af forslag om ændring af denne forordning.

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft den 5. april 2010.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.